

Nikola Madžirov
ŠESTILO ČASA

izbrala in prevedla Namita Subiotto

Од збирката *Премесиен камен* (2007)

Iz zbirke *Premaknjen kamen* (2007)

Дом

Живеев на крајот од градот
како улично светло на кое никој
не му ја менува светилката.
Пајажината ги држеше сидовите заедно,
потта нашите споени дланки.
Во преобразбите на невешто сосиданите камења
го криев плишаното мече
спасувајќи го од сонот.

Деноноќно го оживував прагот
враќајќи се како пчела што
секогаш се враќа на претходниот цвет.
Беше мир кога го напуштив домот:

гризнатото јаболко не беше потемнето,
на писмото стоеше марка со стара напуштена куќа.

Кон тивките простори од раѓање се движам
и под мене празнини се лепат
како снег што не знае дали на земјата
или на воздухот припаѓа.

Dom

Živel sem na koncu mesta
kot ulična svetilka, ki ji nihče
ne menja žarnice.
Pajčevina je držala skupaj stene,
znoj pa sklenjene dlani.
V preobrazbah nevesčče sezidanega kamenja
sem skrival plišastega medvedka,
da bi ga rešil pred snom.

Dan in noč sem oživiljal prag,
vračal sem se kot čebela, ki
se vedno vrača na prejšnji cvet.
Bil je mir, ko sem zapustil dom:

ugriznjeno jabolko ni potemnelo,
na pismu je bila znamka s staro zapuščeno hišo.

K tihim prostorom rojstva se pomikam
in pod mano se praznine lepijo
kot sneg, ki ne ve, če k zemlji
ali k zraku sodi.

Која некој заминува сè што е создадено се враќа

На Марјан К.

Во преградката зад аголот ќе препознаеш
дека некој некаде оди. Секогаш е така.
Живеам меѓу две вистини
како неонка што се колеба во
празен ходник. Моето срце собира
сè повеќе луѓе, зашто нив веќе ги нема.
Така е секогаш. Четвртина од будноста
ја трошине во трепкање. Нештата
ги забораваме уште пред да ги изгубиме –
тетратката по краснопис, на пример.
Ништо не е ново. Седиштето во
автобусот е секогаш топло.
Последните зборови се пренесуваат
како накосени кофи во вообичаен летен пожар.
Утре пак ќе се повтори истото –
лицето пред да исчезне од фотографијата
првин ќе ги изгуби брчките. Кога некој заминува
сè што е создадено се враќа.

*Ko nekdo odide,
se vse, kar je bilo ustvarjeno, vrne*

Marjanu K.

V objemu za vogalom prepoznaš,
da nekdo nekam odhaja. Vedno je tako.
Živim med dvema resnicama
kot neonka, ki koleba v
praznem hodniku. Moje srce nabira
vse več ljudi, ker jih več ni.
Tako je vedno. Četrtno budnosti
porabimo za mežikanje. Stvari
pozabljamo, še preden jih izgubimo –
zvezek za lepopis, na primer.
Nič ni novo. Sedež v
avtobusu je vedno topel.
Zadnje besede se prenašajo
kot nagnjena vedra v običajnem poletnem požaru.
Jutri se spet ponovi isto –
obraz, preden izgine s fotografije,
najprej izgubi gube. Ko nekdo odide,
se vse, kar je bilo ustvarjeno, vrne.

По нас

Еден ден некој ќе ги здипли нашите ќебиња
и ќе ги прати на хемиско чистење
од нив да го истрие последното зрнце сол,
ќе ги отвори нашите писма и ќе ги реди по датуми
наместо по исчитаност.

Еден ден некој ќе го размести мебелот во собата
како шаховски фигури на почеток од нова игра,
ќе ја отвори старата кутија за чевли
во која ги чуваме паднатите копчиња од пижамите,
недотрошените батерии и гладта.

Еден ден ќе ни се врати болката во 'рбетот
од тежината на хотелските клучеви и
сомнежот со кој рецепционерот ни го подава
далечинскиот управувач.

Туѓите сожалувања ќе тргнат по нас
како месечина по заталкано дете.

Za nami

Nekega dne bo nekdo zložil naše odeje
in jih poslal na kemično čiščenje,
da iz njih izpere poslednje zrnce soli,
odprl bo naša pisma in jih razvrstil po datumih
namesto po branosti.

Nekega dne bo nekdo razporedil pohištvo v sobi
kot šahovske figure na začetku nove igre,
odprl bo staro škatlo za čevlje,
v kateri hranimo odpadle gumbe s pižam,
neporabljene baterije in glad.

Nekega dne se bo vrnila bolečina v hrbtu
od teže hotelskih ključev in
sumničavosti, s katero nam receptor podaja
daljinec.

Tuja pomilovanja nam bodo sledila
kot luna tavajočemu otroku.

Сѝрелки од часовникоѝ

Наследи го детството од албумот.
Пренеси ја тишината
што се шири и стеснува како
јато птици во лет.
В дланки зачувај ја
неправилната топка снег
и капките што се спуштаат
по линијата на животот.
Кажи ја молитвата
со склопени усни:
зборовите се семе што паѓа в саксија.

Молкот во утробата се учи.

Обиди се да се родиш
како голема стрелка по полноќ
и секундите веднаш ќе те престигнат.

Urni kazalci

Podeduj otroštvo iz albuma.
Prenesi tišino,
ki se širi in oži kot
jata ptic v letu.
V dlaneh ohrani
nepravilno kroglo snega
in kaplje, ki polzijo
po liniji življenja.
Izreci molitev
z zaprtimi usti:
besede so seme, ki pada v cvetlično korito.

Molka v maternici se učimo.

Poskusi se roditi
kot veliki kazalec po polnoči
in sekunde te bodo takoj prehitele.

Изреченошо нè йројонува

Им дадовме имиња
на дивите растенија
зад недовршените згради,
ги именувавме сите споменици
на нашите поробувачи.
Децата ги кртивме
со љубовните прекари
извлечени од писмата
еднаш прочитани.

Отпосле тајно ги толкувавме потписите
на дното од рецептите
за неизлечиви болести,
со двоглед ги зближувавме дланките
на простување потпрени
врз прозорците.

Зборовите ги остававме
под камењата со закопани сенки,
на ридот кој го чува ехото
на предците што не се впишани
во семејното стебло.

Izrečeno nas preganja

Nadeli smo imena
divjim rastlinam
za nedokončanimi bloki,
poimenovali smo vse spomenike
naših zaslužnjevalcev.
Otroke smo krstili
z ljubezenskimi vzdevki
iz davno prebranih
pisem.

Poslej smo skrivaj tolmačili podpise
na dnu receptov
za neozdravljive bolezni,
z daljnogledom smo zblíževali dlani,
v slovesu oprte
na okenske šipe.

Besede smo puščali
pod kamni z zakopanimi sencami
na hribu, ki hrani odmev
prednikov, ki niso vpisani
v družinsko drevo.

Она што го кажавме без сведоци
уште долго ќе нè прогонува.

Зимите се намножија во нас
без да бидат спомнати.

Tisto, kar smo izrekli brez prič,
nas bo še dolgo preganjalo.

Zime so se namnožile v nas,
ne da bi jih kdo omenjal.

Која времето ќе престане

Остаток од друг век сме ние.

Затоа не можам за
дом да зборувам, ниту
за смрт и предвидени болки.

Ниту еден див копач досега
сидините меѓу нас не ги пронашол,
ниту студот во коските во
остатоците од сите векови.

Кога времето ќе престане, за
вистината ќе поразговараме најпосле
и светулките ќе направат соѕвездие
врз нашите чела.

Ниту еден лажен пророк не
предвидел кршење на чаша, ниту
допир на две дланки – две
големи вистини од кои чиста вода
истекува.

Ko se bo nehal čas

Ostanek iz druge dobe smo.

Zato ne morem o
domu govoriti niti
o smrti in predvidenih bolečinah.

Niti en divji arheolog doslej
ni našel obzidij med nami
niti mraza v kosteh v
ostankih iz vseh dob.

Ko se bo nehal čas, bomo nazadnje
le spregovorili o resnici
in kresnice bodo naredile ozvezdje
nad našimi čeli.

Niti en lažen prerok ni
predvidel poka kozarca niti
dotika dveh dlani –
dveh velikih resnic, iz katerih se čista voda
izteka.

Остаток од друг век сме ние.
Како волци, пред нишанот на вечната вина,
во пејзажите на питомата самост
се повлекуваме.

Ostanek iz druge dobe smo.
Kot volkovi na muhi večne krivde
v pejsaže krotke samosti
se umikamo.

Сенкиѝе нѝ одминувааѝѝ

Еден ден ќе се сретнеме,
како бротче од хартија и
лубеница што се лади во реката.
Немирот на светот ќе
биде со нас. Со дланките
ќе го помрачиме сонцето и со фенер
ќе се доближуваме.

Еден ден ветрот нема
да го промени правецот.
Брезата ќе спушти лисја
во нашите чевли пред прагот.
Волците ќе тргнат по
нашата невиност.
Пеперутките ќе го остават
својот прав врз нашите образи.

Една старица секое утро
ќе раскажува за нас во чекалната.
И ова што го кажувам е
веќе кажано: го чекаме ветрот
како две знамиња на граничен премин.

Еден ден сите сенки
ќе нѝ одминат.

Sence naju zaobidejo

Nekega dne se bova srečala
kot čolnič iz papirja in
lubenica, ki se hladi v reki.
Nemir sveta
bo z nama. Z dlanmi
bova pomračila sonce in se približala
z laterno.

Nekega dne veter ne bo
spremenil smeri.
Breza bo spustila listje
v najine čevlje pred pragom.
Volkovi bodo sledili
najini nedolžnosti.
Metulji bodo pustili
svoj prah na najinih obrazih.

Neka starka bo vsako jutro
pripovedovala o naju v čakalnici.
Tudi to, kar govorim, je
že bilo povedano: čakava veter
kot zastavi na mejnem prehodu.

Nekega dne naju bodo zaobšle
vse sence.

*Сенкајќа на свештојќи над срцејќо ми минува**

Ја немам храброста на преместен камен.
Ќе ме најдеш испружен врз мокра клупа
надвор од сите логори и арени.

Празен сум како ќесе
наполнето со воздух.

Со дланките оддалечени и прстите споени
покрив покажувам.

Мојата отсутност е влог за сите
раскажани истории и смислени недостигања.

Срцето ми е прободено со ребро.
Низ мојата крв парчиња стакло минуваат
и неколку облаци скриени зад белите зрнца.

Прстенот на мојата дланка нема сопствена сенка
и потсеќа на сонце. Ја немам храброста на
преместена ѕвезда.

* Лучијан Блага.